

1 לכאורה אינו מובן: מדוע המתין הקב"ה עד לאחרי ש"ראה אהרן חנוכת הנשיאים", ש"חלשה אז
 2 דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה", ורק אז אמר לו "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות"
 3 - הרי הקב"ה הי' יכול למנוע את צערו של אהרן [במכ"ש משלילת הענין דצער בעלי חיים, וכמ"ש
 4 הרמב"ם במו"נ⁶⁵ שהאיסור דצער בעלי חיים הוא מדאורייתא, וכ"ש בנוגע למין המדובר, ועאכו"כ בנוגע
 5 לאיש ישראל, ועאכו"כ כהן גדול], עי"ז שיאמר לו מקודם לכן גודל המעלה דהדלקת הנרות?
 6 אך הענין הוא - שהא גופא ש"שלך גדולה משלהם" נעשה עי"ז ש"חלשה אז דעתו", והיינו, שכיון
 7 שאין זה רק באופן של "מהיכי תיתי", אלא זהו ענין שאיכפת לו ("עס הארט אים") ונוגע לו, עד שחלשה
 8 דעתו, שהו"ע הביטול, הנה עי"ז ניתוסף אצלו העילוי דבעל-תשובה שלמעלה מצדיק. ונמצא, שהדלקת
 9 הנרות היא לא רק עי"ז כה"ג שהוא במדריגת צדיק, אלא עי"ז כה"ג שהוא במדריגת בעל-תשובה, ולכן
 10 "שלך גדולה משלהם".
 11 י. ובהקדם ביאור הטעם שחלשה דעתו של אהרן שלא הי' עמהם בחנוכה - דלכאורה אינו מובן:
 12 בודאי שעוד מקודם לכן ידע אהרן גודל מעלתו - שבו תלוי כל ענין כפרת בני", עי"ז כניסתו לקדש
 13 הקדשים כו'. וכמודגש בקרבנות הנשיאים גופא - שהקרבנות היתה על ידו דוקא. וא"כ, למה חלשה
 14 דעתו? !
 15 בשלמא אילו הי' מדובר אודות עבודה שהיא על מנת לקבל פרס, עולם הבא כו' - יש מקום לחלישות
 16 הדעת, שיחסר אצלו השכר, ועד"ז אילו הי' רוצה להראות "כחו ועוצם ידו" דקדושה כו'; אבל כשמדובר
 17 אודות אהרן כה"ג, שכל כוונתו היא רק בשביל הקב"ה - מה מקום לחלישות הדעת בגלל שהוא "לא הי'
 18 עמהם בחנוכה"? !
 19 ולכאורה - אדרבה: "חלשה . . דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה" - מורה על היותו בעל-גאון, להבדיל,
 20 שלכן איכפת לו שנעשה ענין חשוב ונעלה כ"כ, מבלי שהוא יהי' באמצע! ...
 21 והביאור בזה:
 22 אהרן ידע שכאשר מדובר אודות חנוכת המזבח - שעל ידו נעשה הענין ד"ושכנתי בתוכם"⁶⁶, השראת
 23 השכינה למטה - הרי זה כמו כל ענין של חינוך, שיש צורך בהמשכת ריבוי אור, יותר ממה שיהי' במשך
 24 הזמן שלאח"ז, כפי שמבאר רבינו הזקן בלקו"ת⁶⁷ שזהו "כמשל התינוק שמחנכין אותו ללמוד נותנין לו
 25 מתנה יתירה . . איזו תוספת כמו איזה התקרבות או איזו מתנה כו' . . וזה הי' ג"כ ענין הקרבת הקטורת
 26 על מזבח החיצון שאינו דבר ההוה כלל (שהרי "לא מצינו קטרת ליחיד, ולא על מזבח החיצון, אלא זו
 27 בלבד, והוראת שעה היתה"⁶⁸) . . רק כמו שמחנכין התינוק עי"ז מתנה יתירה דוקא, כך הי' ענין הקרבת
 28 הקטורת כו".
 29 וכיון שיש צורך בריבוי אור - הי' אהרן סבור שלטובת הענין צריך גם הוא להשתתף בענין זה, כדי
 30 שעי"ז יומשך האור היותר נעלה של הכה"ג, עליו נאמר⁶⁹ "ויבדל גו' להקדישו קדש קדשים".
 31 ולכן, "כשראה אהרן חנוכת הנשיאים" באופן ש"לא הי' עמהם בחנוכה", "חלשה אז דעתו" - בחשבו
 32 שזהו בגלל הקלקול שלו כו'⁷⁰, שלכן אינו יכול לפעול בחנוכת המזבח.
 33 כלומר: אהרן הי' בטוח שבנ"י ראויים לכך שחנוכת המזבח תהי' באופן היותר נעלה; ובודאי שזהו
 34 גם רצונו של הקב"ה, להיותו עצם הטוב, וטבע הטוב להיטיב⁷¹. וא"כ, עכצ"ל שהסיבה היחידה לכך
 35 ש"לא הי' עמהם בחנוכה" היא - באשמותו, שבגלל זה אין ביכולתו לפעול בחנוכת המזבח.

(67) נשא כט, א ואילך.

(68) פרש"י נשא ז, יד.

(69) דברי הימים-א כג, יג.

(70) ראה במדב"ר פט"ו, ו ובפי' מהרז"ו.

(71) נסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 334 (בהערה ד"ה מספרי).

דאשתקד בתחלתה (תורת מנחם - התוועדויות חמ"ד ע' 15 ואילך). וש"נ.

(65) ראה ח"ג פי"ז ופמ"ח. וראה גם אג"ק ח"ג ע' ריד. לקו"ש ח"ט ע' 206. וש"נ.

(66) תרומה כה, ח.